

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **T. R.**, bytem x, proti žalovanému: **předseda Okresního soudu pro Prahu - západ**, se sídlem Karmelitská 19, Praha, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného,

t a k t o:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 24. 8. 2017 bylo zdejšímu soudu doručeno elektronické podání žalobce, které bylo dne 28. 8. 2017 potvrzené podepsaným listinným podáním téhož obsahu, označené jako „žaloba proti nezákonnému zásahu“. Žalobce se tímto podáním domáhá ochrany před nezákonným zásahem „*správního orgánu předsedy Okresního soudu pro Prahu západ, rozvrhu práce soudu na rok 2014 a všech složek a útvarů Policie České republiky ... na základě nezákonného zásahu správního orgánu ze dne 24. 8. 2015, resp. 25. 8. 2015*“.

Přestože žalobce označil jako žalované i další správní orgány, soud jako se žalovaným jednal s předsedou Okresního soudu pro Prahu - západ, neboť žalobce v tomto ohledu v žalobě jasně vymezil nezákonný zásah, před nímž žádá poskytnout ochranu, a to tak, že spočívá v rozvrhu práce Okresního soudu pro Prahu - západ za rok 2014, který žalobce označuje za zpětně nepřezkoumatelný a neobsahující algoritmus přidělování věcí tak, že podle něj nelze ověřit přidělování jednotlivých věcí. Tento nezákonný zásah žalobce výslovně přičítá jako správnímu orgánu právě předsedovi uvedeného soudu. V petitu žalobce sice navrhl, aby soud „*vyslovil zákaz správnímu orgánu – Městskému soudu v Praze, Krajskému soudu v Praze, Vrchnímu soudu v Praze, aby v porušování práva pokračoval a přikázal mu, aby obnovil stav, který tu byl před jeho zásahem, nebo že provedený zásah byl nezákonný*“. V žalobě samotné však nevymezil žádný nezákonný zásah, kterého se uvedené soudy měly dopustit. Jak plyne z § 83 věty před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaným ten správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení čj. Nad 224/2014-53 uvedl, že soud má jako s žalovaným jednat se správním orgánem, jemuž je nezákonný zásah vymezený v žalobě, po právní stránce přičitatelný. Žalobce v dané věci jednoznačně uvedl (jak z hlediska výše citovaného označení žaloby, tak z hlediska žalobní argumentace), že nezákonný zásah spatřuje v rozvrhu práce Okresního soudu pro Prahu - západ. Význam shora citovaného žalobního petitu proto nelze v tomto kontextu přeceňovat (i vzhledem k tomu, že žalobce se nejen na zdejší soud obrátil s desítkami obdobných podání, z nichž některá směřují právě proti Městskému soudu v Praze, Krajskému soudu v Praze a Vrchnímu soudu v Praze), neboť

z textu žaloby jednoznačně vyplývá, že se žalobce především domáhá ochrany před nezákonným zásahem předsedy Okresního soudu pro Prahu - západ. Naopak z ničeho neplyne, že by žalobce tento zásah přičítal Městskému soudu v Praze, Krajskému soudu v Praze či Vrchnímu soudu v Praze.

Jak plyne z § 119 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), jsou orgánem státní správy okresního (obvodního) soudu předseda a místopředsedové. Dle § 34 odst. 2 a § 127 odst. 1 téhož zákona vykonává státní správu okresního (obvodního) soudu jeho předseda. Podle

§ 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích vydává rozvrh práce předseda soudu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že správním orgánem (orgánem státní správy), jemuž je přičitatelný žalobcem vymezený nezákonný zásah ve formě rozvrhu práce, je předseda příslušného soudu. Procesní postavení žalovaného tedy v dané věci náleží dle § 83 věty před středníkem s. ř. s. předsedovi Okresního soudu pro Prahu - západ.

K shora vymezenému předmětu řízení je nicméně třeba uvést, že obdobnou otázkou (a to přímo ve věci téhož žalobce) se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku čj. 2 As 182/2017-102 dospěl k závěru, podle něhož má-li účastník soudního řízení za to, že bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce v důsledku toho, že v jeho věci byl uplatněn rozvrh práce soudu, který nevyhovuje zákonným a ústavním požadavkům kladeným na tento druh aktu, nejsou k ochraně tohoto jeho práva povolány soudy ve správním soudnictví prostřednictvím soudního řízení správního, jehož meritem by bylo posuzování zákonnosti či ústavnosti dotčeného rozvrhu práce. Právu na zákonného soudce totiž poskytují ochranu obecné soudy jedině k námitce účastníka předchozího řízení vznesené v řízení o opravném prostředku proti soudnímu rozhodnutí. V rámci řízení o opravném prostředku je pak namíste se s námitkou nezákonnosti či neústavnosti předmětného rozvrhu práce náležitě vypořádat. Nedává-li právní řád účastníku řízení k dispozici opravný prostředek proti rozhodnutí obecného soudu (a to ani mimořádný) spojený s devolutivním účinkem, je k ochraně práva účastníka řízení na zákonného soudce povolán Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti. Citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou přitom plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci, a proto zdejší soud danou žalobu v souladu s citovanými závěry za užití § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Krajský soud v Praze nepřehlédl, že žalobce v rámci žaloby jako žalované správní orgány zmiňuje též Ministerstvo vnitra, resp. Policii ČR a některé její organizační složky, a to právě v návaznosti na shora zmiňovaný zásah žalovaného s tím, že žalobce měl být nezákonně omezen na osobní svobodě, a to dne 24. 8. 2015, resp. 25. 8. 2015. Ze žaloby přitom není zřejmé, čeho přesně a ve vztahu k jakým z vymezených správních orgánů se žalobce domáhá. Aniž by však bylo nezbytné odstraňovat tuto žalobní vadu, považuje soud za nutné připomenout, že policejní orgány, které provádí obsahově úkony orgánu činného v trestním řízení podle předpisů trestního práva procesního, nejednají jako orgány moci výkonné rozhodující o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. též usnesení Krajského soudu v Praze čj. 46 A 56/2012-68). Tvzení žalobce o tom, že byl nezákonně držen ve vazbě a zatčen (a to s výslovným odkazem na konkrétní sp. zn. trestní věci) přitom svědčí tomu, že žalobcem zmiňované policejní orgány v dané věci ve vztahu k němu nekonaly v rámci výkonu veřejné správy ve smyslu s. ř. s. Stejně tak je nutno upozornit na to, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o takovém

zásahu dozvěděl

(§ 84 odst. 1 s. ř. s.), z čehož je zjevné, že žaloba týkající se žalobcem zmiňovaných zásahů uskutečněných v roce 2015 by současně nutně musela být opožděná. Proto ani v případě této části žaloby nebylo možné, aby se jí soud zabýval věcně. Na výše uvedeném by přitom nemohlo ničeho změnit ani případné doplnění žaloby zástupcem, o jehož ustanovení žalobce požádal.

Soud si je vědom též toho, že žalobce v rámci žaloby zmiňuje skutečnost, že Krajský soud v Praze je vyloučen z projednání této věci. K tomu je však třeba dodat, že uvedené konstatování představuje pevnou součást všech formulářových podání žalobce (počet obsahově obdobných návrhů podaných ke Krajskému soudu v Praze je několik desítek), jehož obsah žalobce ne vždy uzpůsobil vymezenému nezákonnému zásahu. Ze žaloby pak především ani není zřejmé, jaký vztah by měly mít specializované senáty Krajského soudu v Praze k posuzované věci, neboť ta se uvedeného soudu netýká (odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu

čj. Nad 243/2016-15 je v tomto ohledu zcela irelevantní). Žalobce pak sám vůbec neupřesnil, proč by měly být vyloučeny z projednání věci všechny specializované senáty Krajského soudu v Praze. Přihlížeje k judikatuře Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že uplatňuje-li žalobce „svá „práva“ zjevně šikanózním způsobem“ (zde žalobce svá podání rozesílá současně několika soudům, uplatňuje automaticky blíže nespecifikovanou námitku podjatosti), není na místě neúčelně a neefektivně „rozehrávat písemný ping pong“ mezi žalobcem a soudem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 48/2016-20), má zdejší soud ve shodě se svou předchozí rozhodovací činností za to, že formálně uplatněná námitka podjatosti nebrání vzhledem ke specifickým okolnostem tohoto řízení vydání rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl za užití § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol

pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. října 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V.